

letnik 38, številka 4-5-6/2022

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

DELOHOLIČNO	4	Ali je bil Jezus deloholik?
SIMBOLNO	8	Križ, simbol Božje ljubezni
IMENOVANO	10	Bogu je ime Usmiljenje
NEIZPROSNO	14	Ne bom te izpustil, dokler me ne blagosloviš
POJOČE	16	Petje v skupini

POZNANO	18	Kdaj nekoga zares poznamo
TEKMOVALNO	20	Gazela in lev
SPOČITO	22	Poletni počitek
PREOBILNO	26	Obilno življenje v Kristusu
POVABLJENO	30	Božje povabilo k odrešenju je jasno
VZDIGNJENO	32	Podmornica
VSTOPNO	34	Vstopnica v nebesa
NEOMAJNO	36	Okoliščine ne morejo zamajati temelja vere
MODRO	38	Reki in citati

mag. Peter Golob, urednik
Ali je bil Jezus
deloholik?

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium Evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Izraz deloholizem je v šestdesetih letih 20. stoletja prvi uporabil psiholog Richard I. Evans, ko je besedo alkoholizem povezal s pojavom pretiranega posvečanja delu. Vendar se izraz deloholizem ne pojavlja samo v strokovnih in znanstvenih krogih, ampak se o njem zelo veliko govori tudi v poljudnih revijah in oddajah. Deloholizem je postal del pogovornega jezika in splošne razgledanosti. Če besedo vtipkamo v spletni iskalnik, nam ponudi članke z naslovi, kot so:

- »Preveč delate? Preverite možne vzroke za to«
- »5 znakov, da ste deloholik«
- »Ste deloholik ali le človek, ki 'samo' veliko dela?«

- »Deloholizem, spregledana zasvojenost današnje družbe«
- »Deloholizem: Najbolje oblečena težava Slovencev«
- »Deloholizem in perfekcionizem«
- »Izgorelost in deloholizem«
- »Deloholizem: ko se življenje vrti le še okoli dela...«
- »Odvisni, obsedeni, zgarani«
- »Seminar – izgorelost in deloholizem«
- »Ustvarjalni nemir ali deloholizem«
- »Kaj pomeni 'biti deloholik'? Ste mogoče eden izmed njih?«

Običajno si mislimo, da biti deloholik ni nič hudega. Več delamo, več zaslužimo, več lahko dosežemo, več imamo, več ustvarimo, več lahko zapravimo za dopust, več lahko pomagamo drugim, večje spoštovanje in ugled si pridobimo. Vendar strokovnjaki opozarjajo, da ima deloholizem lahko hude škodljive posledice.

Ameriški psiholog in teolog Wayne Oates, ki je kot prvi natančno definiriral pojav deloholizma, je deloholika opisal kot osebo, pri kateri je potreba po delu tako visoka, da mu povzroča težave s fizičnim zdravjem, osebno srečo, pri medosebnih odnosih in socialnem delovanju. Dandanes raziskovalci deloholi-

zem opredeljujejo kot zasvojenost z delom, ki vključuje prisilno delo zaradi notranjih pritiskov, vztrajno in pogosto razmišljanje o delu v času, ko nismo v službi, in prekomerno delo kljub morebitnim negativnim posledicam, kot so čustvena izčrpanost, težave s spanjem, utrujenost, odtujenost, stres, slabše fizično zdravje, številnejši konflikti v domačem okolju idr. Gre torej za obsesiven in kompulziven odnos do dela, pri katerem se želja po delu in neprestano razmišljanje o delu pogosto pojavita zaradi občutkov anksioznosti in krivde, ki so prisotni ob nedelu oziroma v prostem času posameznika.

Raziskovalci so dognali, da so najverjetnejši vzroki, da postanemo deloholiki, psihološke narave: tekmovalnost, notranja praznina, pretiran perfekcionizem, nevrotičnost, narcisizem, pretirana vestnost, nizka samopodoba, da bi se izognili kritiki, želja po samozadostnosti, izogibanje in depresija. Zato strokovnjaki svetujejo, da ob prvih znakih deloholizma poiščemo psihološko terapevtsko pomoč.

Ne moremo mimo podrobnosti, da je bil Wayne Oates, ki je »utemeljil« deloholizem, tako psiholog kot teolog. Bil je protestantski teolog in je doktoriral iz psiho-

logije religije. Prvih 27 let je delal na teološki fakulteti kot profesor psihologije religije in pastorage, nato pa je začel službovati na medicinski fakulteti na področju psihiatrije. Prva od njegovih sedemdesetih knjig je bila kratka knjiga z naslovom Alkohol v Cerkvi in zunaj nje, leta 1971 pa je izdal knjigo Izpovedi deloholika. Oatesov meddisciplinarni pristop je združeval psihološko znanje s pastorage in krščanskim naukom. Kristjani, še posebej v protestantskih deželah, kot je Amerika, so očitno nagnjeni k deloholizmu in Oates kot psiholog in hkrati teolog je prepoznal in definiral ta pojav iz verskega vidika. Ugotovil je, da deloholika žene iluzija vsemogočnosti in nesmrtnosti ter želja po neodvisnosti. Verjetno so ti vzroki značilni za deloholike ne glede na veroizpoved, pa vendar se poraja vprašanje, zakaj kristjani nismo imuni na pojav deloholizma.

Praviloma bi kristjani vsak *-izem* morali dojemati kot greh. Vendar nasprotno, deloholizem velja za najbolj spoštljiv greh v krščanski skupnosti, morda še posebej med duhovniki, pastori in drugimi delavci v Cerkvi. Ali so za to krive napačne predstave o Bogu? Ali želja po samoopravičenju? Ali so kristjani preveč na-

gnjeni k delu zaradi stalnega občutka krivde? Ali je deloholizem način spoprijemanja s slabo vestjo zaradi greha, neodpuščanja, zagrenjenosti? Kaj pa če je deloholizem zgolj posledica posnemanja začetnika in utemeljitelja krščanstva, Jezusa Kristusa? Pregovor pravi, da zgledi vlečejo, in če je bil Jezus deloholik, je povsem pričakovano, da bodo deloholiki tudi kristjani. Sploh ker kristjani Jezusa dojemamo kot Boga, Alfo in Omega.

Tako pridemo do bistvenega vprašanja: Ali je bil Jezus res deloholik? Glede na količino dela, ki ga je opravil, je Jezus zagotovo bil deloholik. Ob neki priložnosti je bil toliko »obseden« z delom, da ni niti jedel, ljudje pa so začeli govoriti, da ni priseben (Marko 3,20-21). Ob številnih prilikah je potem, ko je ves dan ozdravljaval, odšel ponoči molit, namesto da bi legel k počitku. Lahko bi rekli, da je slutil, da bo kmalu umrl, in se je zato tako gnil, da bi v čim krajšem času obhodil čim več krajev in čim več ljudem oznanil evangelij in da bi ozdravil čim več bolnikov in izgnal čim več hudih duhov. Delal je celo ob nedeljah. Tudi nekatere njegove izjave dajejo slutiti, da je bil Jezus deloholik. Ob neki priliki je rekel: »Moj Oče neprenehoma dela in tudi jaz de-

lam« (Janez 5,17 JUB). Sklepna misel Evangelija po Janezu, ki je eden od temeljnih zapisov o Jezusovem delu in poslanstvu, potrjuje tezo, da je Jezus moral biti deloholik. Pravi namreč: »Jezus pa je storil še veliko drugega. Če bi to popisali eno za drugim, mislim, da ves svet ne bi mogel obseči knjig, ki bi bile napisane.« (Janez 21,25)

Vendar čeprav je Jezus očitno delal neprenehoma, tako hitro in učinkovito, da so ga ljudje imeli celo za norega, je potrebno izpostaviti, da ni delal za sebe. Ni se dan in noč ukvarjal s svojim avtomobilom, ni si zidal hiš in vikendov, ni mu šlo samo za kariero, ni bil zasvojen z delom in ni bežal v delo iz strahu. Zaradi svojega neprestanega delovanja tudi ni nikogar prizadel, ampak ravno obratno, s svojimi besedami je tolažil množice in s svoji rokami je ozdravil nešteto ljudi. Ni bil ves čas na službenem računalniku ali telefonu in znal je živeti tudi brez dela. Ni zanemarjal družbenega življenja, niti ni nikomur na silo razlagal, kaj počne, in če koga njegovo delo ni zanimalo, ni bil užaljen. Ni bil perfekcionista, saj je marsikdaj naredil nekaj, kar je izzvalo nasprotovanje in ogorčenje, ko je na primer delal ob nedeljah. Ni ga pestila izgorelost, ni imel težav s spa-

njem, ni imel težav s telesnim zdravjem ali psihičnimi težavami. Niti ni imel visokega pritiska, srčno-žilnih bolezni ali stresa, kar je značilno za deloholike. Res, da Jezus ni imel družine, vendar je bil ves čas obkrožen z ljudmi in s svojimi učenci apostoli in če bi bil deloholik, bi se to zagotovo odrazilo v tem, da bi bil razdražljiv, čustveno odsoten, socialno nespreten. Pa ni bil nič od tega. Nasprotno, Jezus se je zavzelo odzval na vsako prošnjo in stisko ljudi, ki mu je bila zaupana.

Tezo, da je bil Jezus deloholik, najbolj zanika njegova smrt. Če bi bil deloholik, bi se smrti hotel ogniti in bi se v obtožnem postopku zagovarjal in bi se poskusil obraniti pred obtožbami. Hotel bi še živeti, da bi lahko delal. Dlje kot bi živel, več ljudi bi lahko ozdravil, jim oznanil evangelij, jih obiskal in potolažil in jim vlil upanje. V treh letih je zaznamoval zgodovino kot nihče drug. Kaj bi mu šele uspelo storiti, če bi dočkal vsaj 60 let? Nemara bi mu uspelo iz sveta izkoreniniti zlo in hudobijo. Vendar je Jezus v ključnih trenutkih, ko se je šlo za njegovo življenje, deloval skorajda anemično, brezvoljno. Ni se boril, ni se zavzemal zase, ni dokazoval svoje nedolžnosti. Mučeniško smrt, ki se mu je obetala, je celo sprejel kot delo, ki ga mora

opraviti, s čimer bo izpolnil Očetovo voljo. To zveni totalno deloholično. Tako deloholično, da kar ne moremo verjeti, da je vse to res. Zdi se nam nerazumno, neprištevno, nesprejemljivo. Ljudje smo definirali deloholizem kot pojav, ki se nanaša na slog življenja, ne pa na to, kako nekdo »opravi« s smrtjo.

Mogoče na tem mestu zaključimo to razmišljanje o tem, ali je bil Jezus deloholik. Glede na to, kako je umrl in kako je »opravil« s smrtjo, zagotovo ni bil deloholik. Kaj je bil, pa je drugo vprašanje. Če izvzamemo *-izme* in druge psihološke opredelitve, lahko mirno zaključimo, da je Jezus bil resnično človek dejanj.

Jezus ni bil deloholik, čeprav je ves čas delal, saj ni bil z delom zasvojen. Bil je človek dejanj, saj je vse, kar je govoril in učil, podkrepil z dejanji. Vse, kar je verjel, je pokazal v odnosu do bližnjih. Božjo ljubezen ni oznanjal z besedami, temveč z dejanji. Evangelij prvenstveno ni oznanjal z besedami, temveč z dejanji. In zaradi te načelnosti in integritete ga ne moremo imeti za deloholika, ampak preprosto za človeka dejanj. In kot pri mnogih stvareh nam tudi pri vprašanju odnosa do dela Jezus lahko služi za svetel zgled in vir utehe.

Križ, simbol Božje ljubezni

Aleksander Solženicin, ruski pisec in Nobelov nagrajenec, ki je dolga leta preživel v sibirskem kazenskem taborišču za politične zapornike, je priča moči križa. Po dolgem trpljenju v delovnem taborišču Sibirije je padel v obup. Njegovi dnevi so bili polni napornega dela in počasnega stradanja. Nekega dne je brezizhodnost njegovega položaja postala neznosna. Ni videl razloga, da bi še živel in se boril proti krivičnemu sistemu. Mislil je, da je preostanek njegovega življenja nesmiseln, saj je v sibirskem zaporu gledal smrti v oči. Lopato je odložil na tla in počasi stopil do grčaste delovne klopi in sedel. Vedel je, da mu bo stražar vsak trenutek ukazal, naj vstane. Če se ne bo odzval, ga bo pretepel verjetno z isto lopato. Videl je, da se je to zgodilo mnogim drugim zapornikom. Ko je z zaprtimi očmi čakal, kaj bo, je ob sebi začutil človeka. Počasi je odprl oči in zagledal suhega, starega ujetnika, ki je čepel poleg njega. Starec je bil tiho. Pri Solženicinovih nogah je s palico na tleh narisal znamenje križa. Starec je nato vstal in se vrnil k svojemu delu.

Ko je Solženicin strmел v znamenje križa, se je v njem vse spremenilo. V istem trenutku je vedel, da obstaja nekaj večjega od zla, ki ga je gledal v zaporu. Spoznal je, da je upanje vsega človeštva v preprostem Kristusovem križu. Kar naenkrat je bilo z močjo križa vse mogoče. Križ ga je ohranjal pri Bogu in njegovo trpljenje spreminjal v veselje. Križ je simbol odrešenja in upanja. Govori o globini Božje ljubezni in o veselju sredi trpljenja.

Vir: medmrežje

dr. Daniel Brkič
Bogu je ime
Usmiljenje

**Dr. Daniel Brkič je pastor
 Evangelijske cerkve Dobrega
 pastirja Novo mesto in
 profesor na protestantski
 Teološki fakulteti Univerze v
 Zagrebu.**

*Razodela se je namreč Božja
 milost, ki rešuje vse ljudi.
 (Pismo Titu 2,11)*

Na začetku prejšnjega stoletja je v londonskem barakarskem naselju živel socialni delavec Henry Moorehouse. Nekega večera je zagledal deklico, ki je nesla vrč, a je padla. Razbila je vrč in mleko iz vrča se je razlilo po tleh. Deklica je začela krčevito jokati. Moorehouse je pritekkel k njej, jo dvignil in ji rekel, naj ne joče, a je ni mogel potešiti. Prestrašena je ponavljala: »Mama me bo bičala, mama me bo bičala ...« Moorehouse ji je rekel: »Poskrbel bom, da te mama ne bo bičala. Črepinje vrča bom zlepil skupaj in kupil

novo mleko.« Deklica je še vedno jokala: »Mama bo videla, da je vrč zlepljen.« Zato je šel Moorehouse z njo v trgovino, kupil nov vrč, ga napolnil z mlekom in jo pospremil do njenega doma. Preden je vstopila, jo je vprašal: »Misliš, da te bo mama bičala?« Nasmehnila se mu je in rekla: »O, ne, gospod, mama me ne bo bičala, ker je nov vrč veliko boljši od tistega, ki smo ga imeli prej.«

Ustvarjeni smo bili po Božji podobi, a se je naša podoba s padcem v greh razbila. Človek je Božja podoba le, dokler živi v občestvu z Bogom in svojim bližnjim. Tudi občestvo Cerkve je preslikava občestva Svete Trojice. Če je človek ločen od občestva, ni Božja podoba, kajti Božja podoba je občestvo trojstvene ljubezni Očeta in Sina in Svetega Duha. Jezus je prišel na svet zato, da nas vrne v občestvo, ne pa, da zlepi črepinje našega življenja in iz nas naredi zgolj boljše ljudi. Nasprotno, če je kdo v Kristusu, je nova stvaritev po Božji podobi, ker smo jo izgubili. Apostol Pavel je zato o moči evangelija tako srčno razglašal v treh največjih središčih tedanjega sveta. V Jeruzalemu je vznemiril Jude, ki so prisegli na moč postave

in tradicije. V Atenah je vznemiril Grke, ki so prisegali na moč intelekta in filozofije. V Rimu je vznemiril Rimljane, ki so prisegali na moč politike in vojske. Apostol Pavel je besedo milost uporabil tolikokrat, da ga imenujemo apostol milosti. Bog nima prilike greha videti, ker vidi samo odpuščanje. Preden ljudem povemo, kaj naj naredijo, da se rešijo, jim povejmo, kaj je za njihovo odrešenje naredil Bog.

Milost, o kateri govori Sveto pismo, je nezaslužena Božja naklonjenost. Je brezplačni dar. Besedo milost lahko nadomestimo z imenom Jezus. Jezus je posebljena milost. Milost je značaj Boga in srce evangelija. Milost je, ko dobim nekaj, česar si ne zaslužim. Božja milost presega človeške zamisli o zaslugah in pravičnosti. Največje bogastvo, ki ga lahko človek sprejme, je odrešenje. In to na Božji račun, brezplačno. Evangelij mi pove, da bosta v slavi Božjega Sina moja tovariša razvpita, a skesana Marija Magdalena in postopaški, a skesani desni razbojnik, ne pa kak čistunski svetnik, ki se stalno spoveduje, a se nikoli ne pokesa. Božja milost je vredna občudovanja. Božje usmiljenje

pogosto zamenjujemo s pomilovanjem. Toda Bog grešnikom ne izkazuje pomilovanja, ampak usmiljenje. Božje usmiljenje je ljubezen, ki naredi prvi korak in je ne more nič in nihče zaustaviti. Je onkraj greha in zla. Bogu je ime Usmiljenje.

Zgodba govori o jezdecu, ki je ponoči prečkal zamrznjeno Bodensko jezero, ne da bi se tega zavedal. Ko je prišel na drugo obalo, so mu povedali, odkod je prišel in kaj bi se mu lahko zgodilo, zato se je prestrašen zlozil.

Sem kot prestrašeni jezdec. Ko se ozrem nazaj, ugotovim: »Bil sem v smrtni nevarnosti, ne da bi se zavedal. Pod mano je bilo brezno, a sem pogubi čudežno ušel in zdaj sem na varnem, ne da bi za to kaj naredil.« Živim na robu smrti, vendar sem rešen po milosti. Evangelij je vesela in dobra novica, a ko pomislim, kaj bi se mi lahko zgodilo, me zajame strah. Tak preplah je koristen, ker me spomni na Božjo milost. Nihče ne more biti ponosen na to, da je rešen. Milost ni stvar morale, religije, sociale, sindikata, prava, znanosti, filozofije, ekonomije. Cerkev je edina ustanova na svetu, ki govori o milosti. Milost je

Božji dar, ne pa matematični izračuni naših zaslug ali pravičnosti. Ko postanemo lastno merilo dobrote in pravičnosti, postanemo nesramno samopravični. Zakaj hočemo Bogu služiti preračunljivo, po urah, in se nadejamo, da ga bodo naša zgljedna in zloščena početja

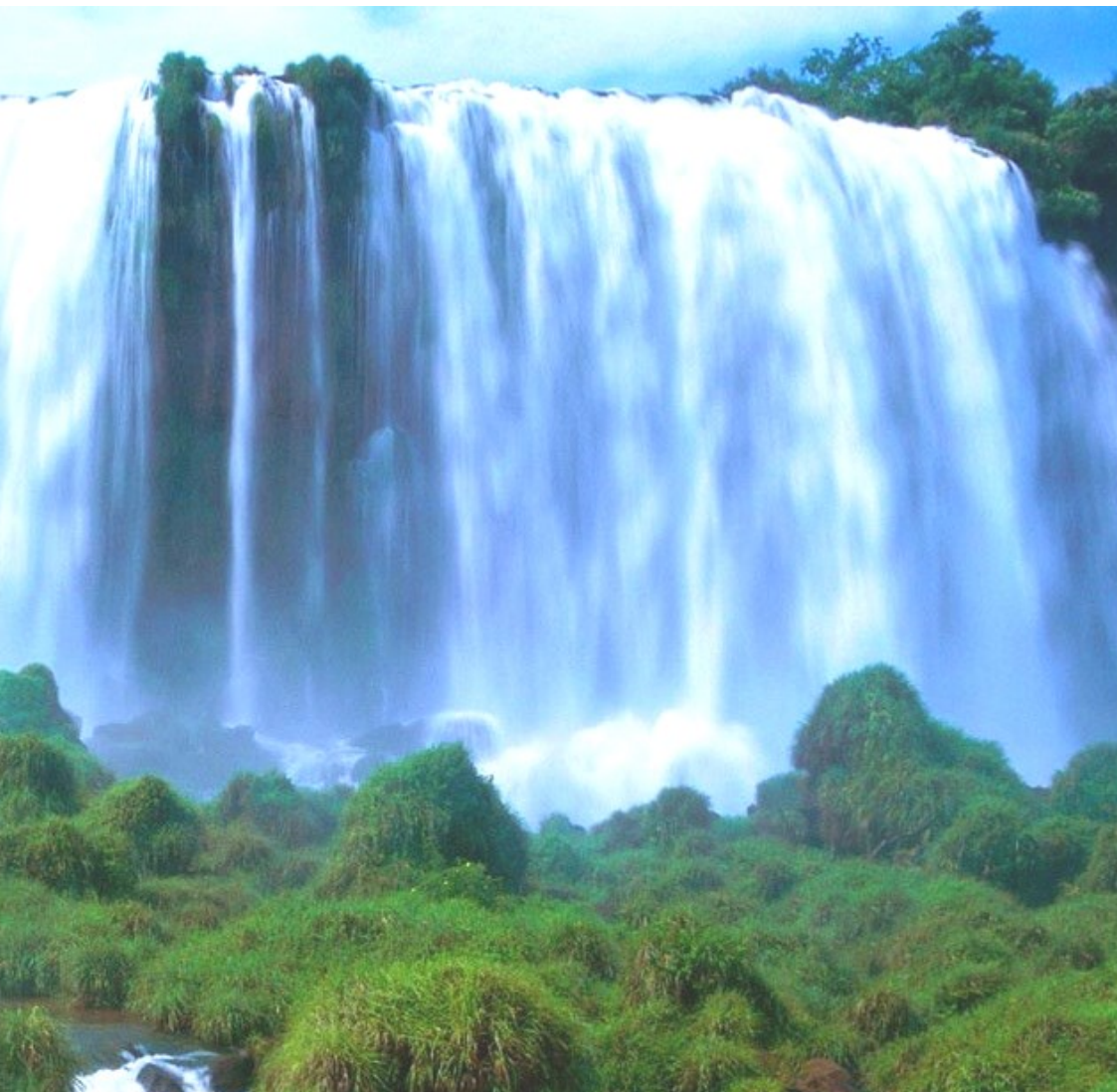
očarala. V nebesih se ne bo mogel nihče šopiriti kot pav. Tam ne bomo v izložbi mi, ampak Božja milost. Milost je zadnja največja beseda! Je preobilna Božja radodarnost. Je toliko nenavadna, da jo težko sprejememo in vanjo verjamemo. Lažje verjamemo, da je Bog

vse ustvaril iz nič. Bogu je ime
Usmiljenje.

*Ljubeči Bog Oče, odrešenja si
nisem zaslužil in si ga ne mo-
rem zagotoviti, zato sem hvale-
žen za Odrešenika Jezusa Kri-
stusa. Pomagaj mi, da bi dojel,
da ti ne potrebuješ mojih dobrih*

*del, potrebujejo pa jih moji bliž-
nji. Hvala ti za Jezusa, ki je mo-
ja pravičnost. Kako bi jaz prišel
k tebi, če ti ne bi že prej prišel k
meni? Jezus, hvala ti, da si pre-
vzel moj greh. Kakšna srečna
zamenjava! Amen+*

Danilo Jovanović **Ne bom te** **izpustil,** **dokler me ne** **blagosloviš**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ko je Jakob ostal sam, se je neki mož bojeval z njim, dokler se ni vzdignila jutranja zarja. Videl je, da ga ne bo zmožel, zato ga udaril v kolk, tako da se je Jakobov kolčni sklep izpahnil, ko se je bojeval z njim. Potem je rekel: »Spusti me, kajti zarja že vstaja!« Rekel je: »Ne bom te spustil, dokler me ne blagosloviš.« Rekel mu je: »Kako ti je ime?« Pa je rekel: »Jakob.« In je rekel: »Tvoje ime ne bo več Jakob, temveč Izrael, kajti bojeval si se z Bogom in z ljudmi in si zmagal.« Jakob je vprašal: »Povej, pro-

sim, kako ti je ime?« Pa je rekel: »Čemu sprašuješ po mojem imenu? Potem ga je blagoslovil. (1. Mojzesova knjiga 32, 24-30)

Jakob se je bojeval po svojih najboljših močeh, zato je bitka trajala tako dolgo. Toda na koncu je »skrivnostni borec« pokazal svojo moč. Jakob bi moral pasti, toda skrivnostnega borca je prijel z obema rokama. Ta neznanec je prosil Jakoba, da ga spusti. Toda Jakob ga ni izpustil, ampak se ga je še bolj oklepal.

Nočna bitka je Jakobu razkrila nekaj o njegovem »nasprotniku« (Videl sem Boga iz oči v oči in ostal živ). To je povečalo vrednost njegovega življenja. Ko se v neki življenjski situaciji »borimo z Bogom«, potem doumemo, kdo je Bog (vsemogočni in usmiljeni), in bolj razumemo, kdo smo mi (ljudje, ki potrebujemo Boga).

Božje usmiljenje razodeva vrednost našega življenja. Razumevanje vrednosti življenja nas vodi k razumevanju Božjega blagoslova. Jakob Boga ni prosil, da mu ozdravi izpahnen kolk, ampak le, naj ga blagoslovi. Jakob je razumel pomen

blagoslova, kajti od očeta Izaka je prejel zemeljske blagoslove, sedaj pa je želel še nebeški blagoslov.

Ne bom te izpustil, dokler me ne blagosloviš.

Gospodu ne bi bilo treba iztegniti svoje roke, polne blagoslovov nad zapletenim in nečistim Jakobovim življenjem iz preteklosti. Gospod se je odločil, da mu da novo ime. Jakob je postal Izrael. Sprememba imena kaže na korenito spremembo značaja. Bil je Jakob, vendar je postal Izrael. Bil je zvit, sedaj se je boril z Bogom in spoznal, da potrebuje Božje usmiljenje. Njegovo življenje je bila bitka, le da je sedaj postala bitka za Božji blagoslov.

Postavimo si nekaj vprašanj. Zakaj se borimo? Koliko razumemo vrednost svojega življenja? Ali bomo danes kot Jakob in se borili za svoj blagoslov? Ali bom poskušal zadržati Boga in reči: »Ne bom te izpustil, dokler me ne blagosloviš.« Ali sem odločen pridobiti Božje blagoslove? Kajti to je najdragocenejša stvar, ki jo človek lahko dobi.

»Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obi-

lju.« (Evangelij po Janezu 10,10)

Samo tiste, ki ga iščejo, bo Bog nagradil. Gospod želi, da ga iščemo z vsem srcem. Bog ne blagoslovi lenih in duhovno šibkih, ampak tiste, ki so pripravljene na boj za Božji blagoslov.

Jakob je to razumel, a ga ni ustavilo. Ali razumem tudi jaz? Ali nas bo kdo ustavil? Le kdor išče, najde, in naj bo to molitev vseh nas: »Moj Bog, močan si in usmiljen Bog. Svojega sina Jezusa Kristusa si dal za nas kot žrtev za greh celega sveta. S tem si nam pokazal, kako se rad usmiliš in kako dragoceno ti je naše življenje. Bog, blagoslovi nas. Ne blagoslovi našega prejšnjega življenja, ampak daj nam novo življenje, ki ga boš blagoslovil. Poleg tega nočemo živeti zase, ampak želimo, da se v našem življenju izpolni tvoja volja. Zato smo odločeni, da bomo iskali tvoj obraz in tvoj blagoslov za nas, da bomo lahko v blagoslov drugim. V imenu Gospoda Jezusa Kristusa, amen.«

Jakob je vedel, kaj išče. Iskal je blagoslov. Tudi mi iščimo od Boga njegov blagoslov za nas. Naj nas Bog blagoslovi.

Tjaša Golobič Štucin Petje v skupini

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ogledala sem si televizijski intervju z dr. Katarino Habe, ki se znanstvenoraziskovalno ukvarja z vplivom glasbe na človekovo telo, misli, čustva in duha. V tem pogovoru je povedala, da je za človeka zelo pomembno petje pesmi skupaj z drugimi ljudmi, torej petje v skupini. S prepevanjem se med ljudmi spletejo globoke vezi, ki blagodejno vplivajo tudi na njihova vsakdanja življenja in njihovo splošno dobro počutje.

Po njenih besedah je prepevanje nekakšen družbeni izraz oziroma soglasje med člani skupine glede pomembnosti dogodka, ki jih je združil. Ljudje s petjem pokažejo in dajo pri-

znanje nečemu ali nekemu, kar jih je tisti dan pripeljalo skupaj in se tega veselijo in je, končno, večje od njih samih.

Zavedanje, da obstaja nekaj in nekdo, kar je večje od nas samih in da je to vredno našega prepevanja, praznovanja, proslavljanja, nas kot posameznike osvobaja tesnobe in ujetosti v omejenost lastnega sveta, ki ga sami ne zmoremo preseči in ga globoko v sebi lahko doživljamo kot stanje osamljenosti in zapuščenosti. Če dobro premislimo, smo sami, dokler svojega obraza ne dvignemo in ne pogledamo v nebo, ki je sinonim za presežno, za Drugega, ki išče naš pogled, da vstopa v odnos z nami. Zato ljudje radi praznujemo, se radi veselimo skupnih reči in radi skupaj prepevamo.

Ni naključje, da je petje prisotno tudi v krščanski Cerkvi. Tudi v Svetem pismu na veliko mestih najdemo povabilo piscev knjig, naj prepevamo Bogu v čast zaradi njegovih lastnosti, ki jih naj opevajmo, zaradi njegovih velikih del, ki jih je storil med nami, in zaradi odrešenja, ki je prišlo na svet po njegovem sinu Jezusu Kristusu.

Prepevanje skupnih pesmi je tudi neke vrste skupna molitev,

saj hkrati isto besedo o Božjem odrešenju razglaša cela skupnost. Prepevanje pesmi v Cerkvi pa v nekem trenutku postane več kot le petje, postane

slavljenje in oboževanje, saj prihaja iz src ljudi, ki ljubijo Boga, ker so okusili, da je Bog dober in njihova duhovna utrdba ob dnevu stiske.

Katja Lipičnik **Kdaj nekoga** **zares poznamo**

Katja Lipičnik je sociologinja in učiteljica ter glasbena animatorka veroučnih otrok v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Če rečemo, da poznamo neko osebo, jo lahko poznamo na videz, lahko kdaj pa kdaj s to osebo spregovorimo nekaj besed, lahko pa smo z neko osebo v odnosu: partnerskem, prijateljskem, poslovnem, sorodstvenem, medsosedskem ...

Bližji kot je naš odnos z nekom, več se s to osebo družimo, ji zaupamo, k njej pridemo po nasvet in jo lahko prosimo za pomoč. Če osebo le bežno poznamo, je običajno ne vabimo na kosilo ali rojstnodnevno zabavo. Najbrž te osebe niti ne kličemo, če smo v stiski.

Te dni sem skušala stopiti v stik

z eno od uradnih oseb. Po več klicih še vedno nisem uspela vzpostaviti osebnega kontakta. Ostalo je pri posrednikih in elektronskih sporočilih. Odgovor še vedno čakam.

Kdo je torej v našem življenju Bog? Je samo nekdo, za katerega vemo, da obstaja? Je morda samo bežen znanec, mimoidoči tujec? Na takšnega »oddaljenega« Boga bi se težko obrnili v stiski, mu zaupali svoje skrivnosti ali pri njem odložili svoja bremena. Tak Bog se zdi nedostopen. Kot neka uradna oseba, pri kateri se moramo predhodno najaviti.

Vesela novica v življenju kristjana je ravno nasprotna. Bog je naš prijatelj, naš sodelavec, naš partner, še več, naš čudoviti svetovalec. Torej nekdo, ki nam je blizu. Bog je oseba, ki ji lahko zaupamo. K njemu lahko pridemo po nasvet. To je Bog, ki nas sprejema z odprtimi rokami, Bog, pri katerem smo zaželeni in vedno dobrodošli. Takšen je krščanski Bog, ki odganja temo in prinaša luč.

S kom bi lahko imeli lepši odnos, kot s tistim, ki nas je ustvaril, torej z našim Stvarnikom. Psalmist nas v Psalmu

100 poziva k hvalnici:
 »Vzklíkajte Gospodu, vsa zemlja, služite Gospodu z veseljem, pridite predenj z vriskanjem! Spoznajte, da je Gospod Bog: on nas je naredil in mi smo njegovi, njegovo ljudstvo, čreda njegove paše!«

In naprej pravi: »Pridite k njegovim vratom z zahvalo, v njegove dvore s hvalnico! Zahvaljujte se mu, slavite njegovo

ime! Zakaj Gospod je dober, na veke traja njegova dobrota, od roda do roda njegova zvestoba!«

Tudi mi se zahvaljujemo našemu Bogu, ker je tega vreden. Dajmo čast Jezusu, našemu Gospodu. Pridimo k njemu v veri in mu v tihi molitvi izpovemo, kar nas teži in mu zaupajmo, saj nam bo kot zaupen prijatelj prisluhnil.

Rebeka Jovanović **Gazela in lev**

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Trezni bodite in budni! Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Uprite se mu, trdni v veri. (1. Petrovo pismo 5,8)

Nekoč sem gledala oddajo o levu in gazeli. Lev je gazelin sovražnik, zato se gazela vsako jutro zbudi z zavedanjem, da mora biti ves čas pripravljena, da bo tekla hitreje kot lev, sicer jo bo ujel in pokončal. Prav tako pa tudi lev ve, da mora oprezati za gazelo in jo ujeti v trenutku nepazljivosti, ali pa bo moral trpeti lakoto.

Ob gledanju te oddaje sem spoznala težak boj za preživetje s strani gazele in leva. Razmišljala sem, da se lahko mar-

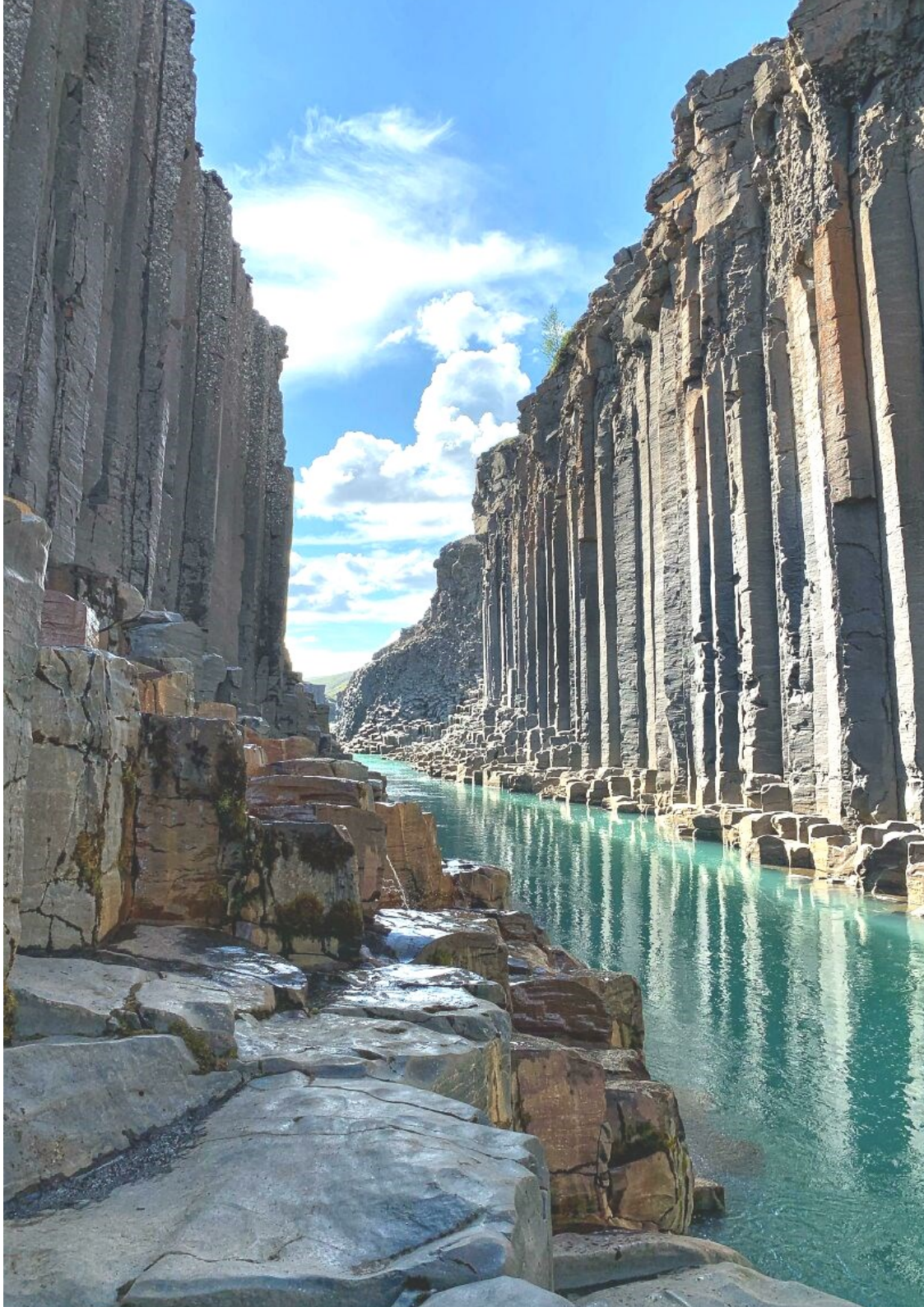
sikaj naučimo od živalskega sveta.

Tudi ljudje imamo sovražnika, ki nas neprestano zasleduje, to je greh. Bilo bi zelo nespametno in pogubno, če bi bili brezskrbni in mirni, saj vendar vemo, da greh ne počiva in se na vso moč trudi, da bi nas zapeljal v zlo. Biti moramo čuječi, kot nas uči Sveto pismo, in ne smemo čakati, da nas napade in zarine svoje kremplje v naše srce, ker potem smo njegovi.

Greh ve, da kot kristjani ne bomo ubijali, kradli, goljufali. Je pa velikokrat uspešen, ko napada naše misli. Velikokrat se tega ne zavedamo dovolj hitro in lahko naredimo veliko slabega sebi in bližnjim. Zato v molitvi ne pozabimo prositi Boga, da zaščiti tudi naše misli.

Konec koncev pa Bog je tisti, ki je premagal greh, saj je s svojo mučeniško smrtjo na križu plačal kazen za greh in nam omogočil, da se ne rabimo več bati moči greha.

Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu. (Pismo Rimljanom 6,23)

Lea Brkič Poletni počitek

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kaj potrebujemo za poletni ali jesenski počitek? Visečo mrežo ali udoben ležalnik, mrzlo limonado, dobro knjigo ali cel popoldan brez vsake obveznosti? Ali bi dobili dober recept za čudovit poletni popoldan, če bi »zmiksali« te štiri sestavine? Ali je vse to dovolj za počitek? Ali bi naše misli počivale? V tem receptu manjka še ena sestavina, ki je pogosto spregledana, a nujna. To je mirni duh.

V poletnih in jesenskih mesecih, ko se življenje nekoliko umiri in je obveznosti manj, lažje zadihamo. Toda o pravem počitku veliko lažje govorimo, kot pa ga doživimo. Tako kot je fizični počitek potreben za zdra-

vo telo, je duhovni počitek potreben za našega duha. Najboljši duhovni počitek doživimo takrat, ko naš duh počiva v Bogu, ki nas je ustvaril.

Počitek je vsebina, ki je vtkana v celo Sveto pismo. Celo Bog si je vzel čas za počitek potem, ko je ustvaril svet. »Sedmi dan je Bog dokončal delo, ki ga je naredil, in počival je sedmi dan od vsega dela, ki ga je storil.« (1. Mojzesova 20,2) Bog zagotovo ni bil utrujen, da bi zaradi tega moral počivati. Toda Božji počitek nam je za zgled, da mu v tem sledimo. V Svetem pismu lahko najdemo številne vrstice, ki se nanašajo na počitek. Osredotočimo se na šest vrstic, ki naj nas v poletnem ali jesenskem času spominijo, da lahko počivamo v Bogu in uživamo.

Psalm 23,1-2: »Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja.«

Vsak dober pastir ve, kje so najboljši pašniki in izviri sveže vode. Tja vodi svojo čredo in poskrbi, da se ovce nahranijo, odžejajo in se obnovi njihova moč. Ve tudi, da ovce potrebu-

jejo počitek. Jezus je sam sebe imenoval dobri pastir. Če je on moj dobri pastir, potem sem lahko mirna, ker mi bo zagotovil popoln počitek in obnovo.

Psalm 127,2: »Zaman je, da vstajate zgodaj, da hodite pozno počivat, da jeste kruh bridkosti, saj ga svojemu prijatelju daje v spanju.«

Nič ni narobe z zgodnjim vstajanjem in poznim počivanjem, saj to od nas zahtevajo vsakodnevne obveznosti. Boga častimo tudi s svojim delom. Vendar ko pretiravamo, ker mu dovolj ne zaupamo, potem nam delo ni več v blagoslov. Zaupanje v Boga med delom in počitkom je ključ do obnove in osvežitve našega telesa in duha.

Matej 6,25-34: »Zato vam pravim: Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka ... Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo.«

V tem odlomku Jezus jasno pove, da je pretirana skrb za prihodnost izguba časa. Spomni

nas, da nas nebeški Oče ceni in bo skrbel za nas kot skrbi za cvetje na poljih in za ptice.

Matej 11,28-29: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam.«

Imamo številne obveznosti in velike odgovornosti v družini, na delovnem mestu, v cerkvi in še kje. Vse to nas utruja. Jezus nam obljublja, da nam bo pomagal nositi »tovor«. Njegova ramena so večja od naših. Čeprav nam ne obljublja življenja brez trdega dela in preizkušenj, obljublja, da bo naš sopotnik na vsakem koraku.

Filipljanom 4,6-7: »Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem.«

Pavel ponuja odličen nasvet: skrbi naj spremenimo v molitev. Ko bomo prenehali biti zaskrbljeni in bomo začeli moliti, bomo napolnjeni s popolnim mirom in počitkom, ki ga lahko zagotavlja le Bog.

Janez 16,33: »To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal.«

Vsakič, ko nemirni duh ogroža naš poletni počitek, se spomnimo, da je v Jezusu zmaga že dosežena. Vse je pod Božjim nadzorom in svet okrog nas se ne bo podrl, če se za trenutek

ustavimo in uživamo v lepotah stvarstva.

Iščimo načine in možnosti, kako bi v tem poznem poletju in jeseni počivali v Božjem naro-

čju. Tudi na dopustu si vzemimo čas za branje Svetega pisma, za molitev in za razmišljanje o Bogu, ki nam želi dati vsestranski počitek.

Obilno življenje v Kristusu

Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju. (Evangelij po Janezu 10,10)

V letih oznanjevanja evangelija sem slišal veliko razlogov, zakaj ljudje nočejo sprejeti evangelija. Eden od teh je, da je krščanska vera seznam stvari, ki jih je treba izpolniti. Nočejo biti podvrženi vsem verskim pravilom iz Svetega pisma. Konec koncev je Sveto pismo debela knjiga, kajne? Kdo bi želel prebrati in upoštevati vse predpise znotraj nje? Življenje je samo zabava in uživanje. Iti v nedeljo v cerkev namesto igranja golfa ni zabavno! Branje Svetega pisma zjutraj, ko lahko spiš, ni zabavno! Dajati desetino svojega težko prisluženga in obupno potrebnega dohodka cerkvi ni zabavno! Priznajmo si. Na kristjane se pogosto gleda kot na dolgočasneže. Ker gre pri krščanski veri za odhod v nebesa po smrti, zakaj ne bi do takrat preprosto uživali svojega življenja, kot si želimo, in šele pred smrtjo sprejeli evangelija?

Ne glede na to, ali si to upamo priznati, imamo pogosto takšno stališče. Toda ali je krščansko življenje res dolgočasno? Ali Bog res želi, da se prebijamo skozi svoj obstoj na tej zemlji, dokler ne pridemo do res vznemirljivih stvari – nebes?

Jezus je to teorijo ob številnih priložnostih razblinil, predvsem v Evangeliju po Janezu 10,10, kjer pravi: »Tat prihaja samo zato, da krade, kolje in uničuje. Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.« Bog želi, da imamo smiselno in polno življenje.

Ko je Bog ustvaril Adama in Evo, sta ga lahko videla iz oči v oči. Imela sta vzajemen odnos z njim. Ko sta grešila, je bil ta odnos pretrgan. V knjigi Izaija 59,2 pravi: »Pač pa so vaše krivde postale pregrade med vami in vašim Bogom, vaši grehi so zagrnili njegovo obličje pred vami, da ne sliši.«

Od prvega greha do danes je v srcu ljudi praznina. Obupano poskušamo zapolniti to praznino, narediti nek smisel iz navidezne naključnosti in kaosa okoli nas. Preizkušenih je veliko metod, vendar v osnovi spadajo v eno od naslednjih kate-

gorij: denar, užitek, dosežek, (samo)spoštovanje, odnosi ali poželenje. Težava vseh teh metod je, da so v najboljšem primeru kratkoročne. Nekdo, ki poskuša doseči srečo z denarjem, ga želi dobiti vedno več, ne glede na to, koliko ima. To stališče je najbolje povzel Rockefeller, slavni naftni baron. V intervjuju so ga vprašali, koliko denarja je dovolj, na kar se je pošalil: »Malo več.« Naše metode, kako preživeti življenje, ne uspejo, ker vemo, da obstaja nekaj več. In konec koncev mora to biti res: v življenju mora biti malo več smisla, kot smo ga iznašli ljudje!

Dobra novica je, da tak smisel obstaja. Če zaupamo v Kristusa, on obnovi izgubljeni odnos z Bogom. Zapolnjuje praznino v naših srcih. On je »kruh življenja«, kar pomeni, da lahko zadovolji vse naše duhovne potrebe. On nam daje mir (Janez 14,27). Daje nam veselje (Janez 15,11). Daje nam namen (Efežanom 2,10). To zaupanje ni le abstrakten koncept, ampak zelo resnična sprememba, ki bo v bistvu vplivala na naša življenja.

Apostol Pavel je sledil Kristusu in je lahko resnično zatrjeval,

da je ves čas zadovoljen, kot piše v Filipljanom 4,12-13: »Tega ne pravim, ker bi mi česa manjkalo, saj sem se navadil, da sem zadovoljen v vsakršnem položaju. Znam biti reven in znam biti v obilju. Na vse mogoče sem se navadil: biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju.«

Življenje v izobilju ne pomeni, da bomo bogati ali zdravi. To pomeni, da smo lahko zadovoljni in srečni. Kar zadeva vsa »pravila« v Svetem pismu, kristjan z veseljem sledi Božjim načelom: »To je Božja ljubezen, da se držimo njegovih zapovedi. In njegove zapovedi niso težke.« (1 Janezovo pismo 5,3) Božje zapovedi niso breme. So metoda, s katero Bog daje polno, veselo in smiselno življenje. Bog želi, da bi vsak od nas užival življenje in v celoti užival v njem. Zato ubogajmo njegove zapovedi.

Življenje vernika ni dolgočasno. Razburljivo je! Vsak dan slavimo Božjo dobroto v našem življenju. Uživamo v skupnostih, ki nam jih je dal Bog, hkrati pa priznavamo, da so od njega. Uživamo v tem svetu, ki ga je Bog ustvaril za nas, medtem ko priznavamo, da je on njegov

oblikovalec. Uživamo v našem od Boga danem smislu za humor, medtem ko se Bogu zahvaljujemo za smeh. Uživamo v druženju z našimi krščanskimi brati in sestrami, hkrati pa jih spodbujamo pri njihovi hoji z

Bogom. Uživamo v naših veščinah in zanimanjih, ki nam jih je dal Bog, tako da raziskujemo naravo, premikamo svoja telesa v atletiki ali uporabljamo svojo ustvarjalnost v umetnosti, medtem ko se Bogu zahvaljuje-

mo za te darove in priložnosti.

Jezus vsem, ki mu bodo sledili, obljublja življenje v izobilju, ki je on sam! Zvesto mu sledimo in izkusimo življenje v izobilju, ki ga ponuja Bog po svojem Sinu

Jezusu Kristusu, Odrešeniku tega sveta.

Prevod: Uredništvo

Vir: <https://studyandobey.com/abundant-life-john-10-10/>

dr. Daniel Brkič
Božje povabilo k
odrešenju je
jasno

Obrnite se k meni in rešite se, vsi konci zemlje, kajti jaz sem Bog in drugega ni. (Izaija 45,22)

V dneh preroka Izaija, kamor sodi svetopisemski tekst, so pogani častili boga po imenu Kemoš. Imenovali so ga *uničevallec*, ker so mu za žrtev darovali ljudi, pogosto dojenčke, da bi potešili njegovo jezo. Veri ni nasproten ateizem, ampak malikovanje. Človekovo srce je največja tovarna idolov, malikov. Preženimo malike iz svojega srca, ker nas oddaljujejo od Božje ljubezni.

Ali prva Božja zapoved iz konca bronaste dobe - veruj v enega Boga, ne imej drugih bogov - za sodobno človeštvo v času moralnega relativizma sploh še kaj pomeni? Judje verjamejo, da so bili ljudje, dokler so jim svetile plošče desetih Božjih zapovedi, a da od takrat, ko so

začeli zapoved za zapovedjo ugašati, začeniši s prvo, niso več ljudje. Stalno smo v skušnjavi, da bi malikovali in pobožili to, kar ni bog. Bog ni dal zapovedi zato, da bi nas omejeval in nadzoroval, ampak da bi nas obvaroval. Kaj so vrhovna božanstva 21. stoletja? Človek je svoboden samo toliko časa, dokler iz sebe, stvari, ljudi in njihovih idej ne naredi bogov in jih ne malikuje. Ko ljudje pahnemo s prestola Boga in pred njega postavimo sebe, Bog joka, pa ne zaradi sebe, ampak zaradi nas, ker ve, kaj nas čaka. Vera v enega Boga je to, kar izvorno pomeni Božje ime: Jaz sem tam, kjer si ti. Jaz sem tu zato, da te rešujem in ljubim.

Kakih sedem stoletij pred Kristusom je Gospod Bog po preroku Izaiju povabil, naj se obrnejo k njemu in se tako rešijo. Vsak dan dobivamo različna povabila: po telefonu, z reklamami in s propagandnim materialom. Pozivajo nas s plakati, po televiziji, internetu in s časopisnimi oglasi. Danes se vse oglašuje: od igle do letala, od avantur in izletov do ženitvenih ponudb. Božje povabilo je drugačno od ostalih povabil in je jasno. Je klic Stvarnika svojemu stvarstvu: »Obrnite se k

meni in se rešite!« Najprej moram pogled usmeriti na Boga, kajti greh je prišel s pogledom na prepovedano reč. V raju se je Eva zazrla v prepovedano drevo, prijetno za oči, in je podlegla skušnjavi. Zato Božji klic glasi: »Ozrite se vame!« Ne pomaga zreti v nove preroke, apostole, guruje, zdravilce, čudodelnike, ker so to šušmarski mazači in sleparji. Božja pot odrešenja je enostavna: »Obrnite se k meni in rešite se, vsi konci zemlje, kajti jaz sem Bog in drugega ni.« Judje so verjeli, da je njihova dežela v središču Zemlje, konci zemlje pa izven Božjega dometa. Toda Božja župnija je ves svet. To je revolucionarna novost univerzalnosti odrešenja. Večna je samo tista tradicija, ki temelji na resnici, zato je moja tradicija Jezus Kristus.

Zgodilo se je 6. januarja leta 1850 na krščanski praznik svetih treh kraljev. Tisti dan je v Angliji močno snežilo. Vse je obtičalo v snegu. Mladi Charles H. Spurgeon, star komaj 15 let, zaradi snega ni mogel priti do svoje anglikanske cerkve, zato je zavil v majhno metodistično kapelo, kjer je pastor pridigal iz knjige preroka Izaija 45,22: »Ozrite se k meni in rešite se,

vsii konci zemlje, kajti jaz sem Bog in drugega ni.« Pastor ga je gledal v oči. Bilo je, kot bi mu gledal v srce. Rekel mu je: »Mladenič, videti je, da si zelo nesrečen.« Charles tega ni bil vaju, a pastor ni odnehal. Nadaljeval je: »In vedno boš nesrečen, nesrečen v življenju, nesrečen v smrti in nesrečen vso večnost.« Potem je rekel glasneje: »Mladenič, ozri se v Jezusa Kristusa. Poglej vanj! Poglej vanj! Poglej vanj! Ničesar drugega ti ni treba narediti. Poglej vanj in boš rešen.« Charles H. Spurgeon je kasneje zapisal: »Ne vem, kaj vse je še govoril, vem pa, da je govoril meni. Tisti trenutek me je Božja beseda zadela v srce in vedel sem, da se me je dotaknil Bog.«

Gospod Bog, obvaruj me bogov, ker si samo ti moj Bog in edini Gospod. Če si ti na prvem mestu, je tudi vse ostalo na pravem mestu. Gospod Bog, predolgo sem živel brez tebe. Priznavam, da sem grešnik in da se sam ne morem rešiti. Hvala ti, ker tudi zame velja tvoje milo povabilo: »Obrnite se k meni in rešite se, vsi konci zemlje, kajti jaz sem Bog in drugega ni.« Amen+

Rebeka Jovanović **Podmornica**

Prebrala sem resnično zgodbo o mornariški posadki, ki se je odpravila na prvi potop s podmornico. Podmornica je bila nova in tehnično brezhlebna, zato nihče ni niti pomislil, da bi lahko bilo karkoli narobe. Podmornica je naredila potop in vse je zgledalo čudovito, a

dvigniti se ni mogla. Posadka je takoj poslala obvestilo, da so ujeti na dnu morja. Prizadevanja za reševanje so se začela takoj, a so bila neuspešna. Čas je mineval in nihče od posadke ni bil rešen. Zadnje sporočilo, ki so ga poslali iz podmornice, preden jim je zmanjkalo kisika, se je glasilo: »Ali je še kaj upanja?«

Mi vsi smo v podmornici, ki je ta svet. Velikokrat se znajdemo

v situaciji, ko mislimo, da se ne bomo več dvignili na površje, ker nas teža problemov pritiska k tlom. Zmanjkuje nam zraka, energije, volje. Kljub temu lahko z gotovostjo rečemo: »**Še je upanje,**« kajti to upanje je sam Jezus Kristus, ki nas je dvignil iz brezna greha in nesmisla. Jezus nas drži pri življenju, on je naš kisik in duhovna hrana za naše duše. Poleg tega se približuje trenutek, ko bo Bog dvignil svojo Cerkev in takrat se

bo podmornica našega življenja za vedno dvignila in odprla. Zato ne smemo izgubiti poguma in upanja, ker Bog ne bo dovolil, da bi ostali ujeti na dnu. On je tisti, ki nam daje upanje. On je tisti, ki je z nami v podmornici, nevihti, valovih. On je z nami, ko nam zmanjkuje moči in zraka.

Ko se bomo znašli v težavah, se spomnimo besed: »Še je upanje.«

Katja Lipičnik

Vstopnica v nebesa

Ste kdaj že bili na kakšnem večjem koncertu ali prireditvi? Predstavlajte si, da se odpravljate na koncert: lepo se oblečete, uredite pričesko, zloščite čevlje, poskrbite za varstvo otrok, nahranite mačko ali psa in se odpeljete. Poskrbite tudi, da se odpravite pravočasno, da ne bo težav s parkiranjem. A pred vrati v dvorano ugotovite, da nimate vstopnice. Morda ste jo pozabili doma, kje založili ali pa vam jo je celo kdo ukradel.

Prebrala sem šalo, ki me je nasmejala, hkrati pa mi je dala misliti. In ker je v vsaki šali nekaj resnice, se ji splača prisluhniti.

Nekoč se je pred nebeškimi vrati znašla gospa, ki je hotela vstopiti. Pred vrati jo je zaustavil sveti Peter, ki ji je razložil, da je za vstop v nebesa potrebno zbrati 2000 točk. »No, povejte kaj o svojem življenju v vlogi kristjanke,« ji je dejal. Samoza-vestna gospa je hitro začela

naštevati: »Vsak dan sem brala Sveto pismo, vsak teden sem obiskovala Cerkev, včasih celo dvakrat tedensko, dajala sem desetino...«

»Dobro,« jo je prekinil sveti Peter, »to bodo tri točke.« Gospa se je malo začudila, potem pa nadaljevala: »Pomagala sem ubogim, postila sem se in tudi moji starši so bili verniki v Cerkvi...« »Dobro, tri točke!« Gospe je postalo nekoliko vroče: »Pa tudi krščanske revije sem brala, pa večkrat sem na kosilo povabila našega duhovnika, z njim smo bili tudi zelo dobri prijatelji!« je še posebej poudarila. »Dobro,« je spet dejal sveti Peter, »naj vam bo še tri točke!« Po približno dvajsetih minutah je gospa zbrala 25 točk. »Žal, gospa, tole bo premalo za vstop v nebesa,« je zaključil sveti Peter. Nesrečna gospa je tedaj padla na kolena in obupano zastokala: »Oh, Jezus, pomagaj mi, prosim!« Sveti Peter pa je takrat na stežaj odprl vrata in vzkliknil: »Odlično! 2000 točk! Dobrodošli!«

Za vstop v nebeško kraljestvo torej potrebujemo vstopnico. A te vstopnice ne moremo kupiti z denarjem ali si jo kako drugače

prislužiti. Ne moremo je niti podarovati niti je ne moremo dobiti preko vez, četudi prijateljujemo s še tako vplivnimi ljudmi. Lahko pa to vstopnico prejmemo kot dar. Vse, kar moramo storiti, je, da ta dar sprejmemo, se zanj zahvalimo in ta dragoceni dar čuvamo, da nam ga kdo ne ukrade. Ali da ga kje ne založimo in nanj pozabimo.

In kot je ugotovila gospa iz omenjene šale, je ta vstopnica oseba – naš čudoviti Gospod Jezus, ki se je učlovečil in daro-

val za nas, da bi mi imeli večno življenje.

Jezus pravi: »Jaz sem pot, resnica in življenje! Nihče ne pride k Očetu drugače, kot po meni.« (Janez 14, 6) Zato usmerimo svoj pogled v Jezusa, uprimo vanj oči, oprimimo se njegove roke in stopimo na to pot, ki je Jezus.

Kakšna radost, kakšna milost je poznati Jezusa, ki je pot do Boga, pot do nebes.

Okoliščine ne morejo zamajati temelja vere

*Le v Bogu je rešitev.
Le k Bogu teži moja duša, da se pomiri,
od njega je moja rešitev.
Le on je moja skala in moja rešitev,
moja trdnjava: ne bom veliko omahoval.*

*Doklej se boste zaganjali v človeka,
ga morili, vi vsi,
kakor nagnjeno steno,
kakor zid, ki se maje?
Da, posvetujejo se, da ga pahnejo z njegove višine,
laž jim je v veselje.
Z usti blagoslavljajo,
v svoji notranjosti pa preklinjajo.*

*Le pri Bogu se umíri, moja duša,
kajti od njega je moje upanje.
Le on je moja skala in moja rešitev,
moja trdnjava: ne bom omahoval.
Pri Bogu sta moje rešenje in moja slava,
moja močna skala, moje zavetje je v Bogu.*

*Zaupajte vanj ob vsakem času, o, ljudstvo!
Pred njim izlivajte svoja srca!
Bog nam je zatočišče.
Le dih so človeški sinovi,
slepilo so sinovi moža;
če bi stopili na tehtnico,
so vsi skupaj lažji kakor dih.
Ne zaupajte v zatiranje,
z ropanjem se ne varajte!
Če premoženje raste,
nanj srca ne navezujte!*

*Eno je Bog govoril,
to dvoje sem slišal:
da je moč pri Bogu,
in da je tvoja, Gospod, dobrota;
zakaj ti plačuješ
vsakemu po njegovem delu.*

(Psalm 62,1-12)

Kje v nemirnem svetu najti stabilnost? Ne moremo računati na politične voditelje, finančne ustanove, ponudnike zdravstvenega varstva ali katerokoli drugo človeško institucijo, da nas bodo varovali in rešili. Samo en zanesljiv temelj je, in to je Gospod Bog, ki je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, temveč bi imel večno življenje.

Starozavezni kralj David, ki je napisal Psalm 62, se je soočal s številnimi nevarnostmi in preizkušnjami. Toda vedel je, da ga zemeljski dogodki ne bodo globoko pretresli, če bo Bog njegova duhovna trdnjava. In to velja za vsakogar, ki pozna Jezusa Kristusa kot Gospoda in Odrešenika. Za krščanskega Boga so značilni ljubezen, pravičnost in zvestoba v interakciji z nami. Zato lahko na veliko zaupamo Bogu, ker je Bog samoobstoječ in nespremenljiv. Vse ve, ima vso moč in je prisoten povsod.

Ali naša vera temelji na trditvah iz Psalma 62? Ali verjamemo, da je Bog v svojih odnosih z nami popolnoma zanesljiv? Ali lahko verjamemo, da nas ima rad v težkih časih, ko še vedno čakamo na uslišanje molitev? Ali sprejemamo, da njegova skrb in pomoč temelji na njegovem neomejenem znanju in ljubezni do nas, tudi če ne razumemo ali ne maramo njegovih odgovorov na naše molitve? To zaupanje v ljubečega Boga Stvarnika je temelj vere.

Prevod: Uredništvo

Vir: medmrežje

**Kar si, je Božji dar tebi;
kar postaneš, je tvoj dar Bogu.**
(Hans Urs von Balthasar)

Radost je zanesljiv dokaz Božje prisotnosti.
(Madeleine L'engle)

Vera ne odpravlja vprašanj, ampak ve, kje jih vzeti.
(Elisabeth Elliot)

Molitev ni nič drugega kot prijateljstvo z Bogom.
(Terezija Avilska)

**Nekateri največji Božji darovi so
neodgovorne molitve.**
(Garth Brooks)

**Biti kristjan pomeni odpustiti neopravičljivo,
ker je Bog tebi odpustil neopravičljivo.**
(Clive S. Lewis)

Kristus je dobesedno hodil v naših čevljih.
(Tim Keller)

**Vera je zaupanje v Božji značaj,
čeprav Božjih poti takrat ne razmem.**
(Oswald Chambers)

**Bog te bo srečal tam, kjer si,
da te popelje tja, kamor želi, da greš.**
(Tony Evans)

**Pravi klic kristjana ni delati izjemnih stvari, ampak
delati običajne stvari na izjemen način.**
(Dean Stanley)

Če se borimo v veri, smo dvakrat oboroženi.
(C. H. Spurgeon)

Letnik 38, številka 4-5-6/2022

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prosto dostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovljivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut